

Fiara Balaurul și Femeia

By Joe Crews

I. DE UNDE A APĂRUT FIARA

O avertizare solemnă

Avertizarea cea mai solemnă de pedeapsă aflată undeva în Biblie se cuprinde în Apocalipsa 14:9, 10: "Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: 'Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.'"

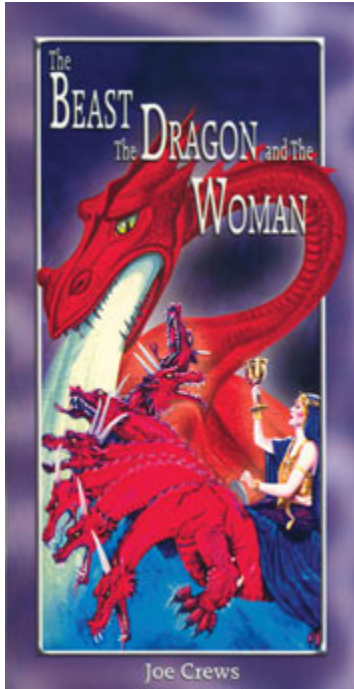
Descrierea aceasta este atât de alrmantă și atât de nepotrivită cu toate celelalte versete care se ocupă cu caracterul lui Dumnezeu încât aproape că tresărim de spaimă. Dar ea arată clar un timp când harul lui Dumnezeu se va îndepărta de la aceia care au respins cu încăpățănare autoritatea cerului. Va fi o lucrare fără precedent din partea lui Dumnezeu în legătura Lui cu familia omenească. Timp de aproape 6000 de ani, judecățile Lui asupra celor mai răi oameni au fost amestecate cu har. Dar acum, măsura răzvrătirii ajunge punctul care face necesar ca Dumnezeu să intervină și să expună cât de teribil de departe a ajuns omul în a trăda guvernarea lui Dumnezeu.

În acest moment, suntem curioși să aflăm mai multe despre păcatul care a produs această lucrare ciudată de pedepsire aspră făcută de Dumnezeu. Observați că ultima controversă implică o credințioasă falsă față de puterea fiarei, la care se face referire atât de des în profeția biblică. În cele din urmă, lumea va sta divizată în două mari tabere: cei care se închină adevăratului Dumnezeu și cei care se închină fiarei din Apocalipsa 13. Dar care este problema controversată care duce la această împărțire masivă a oamenilor din lume? După ce descrie soarta falșilor închinători din Apocalipsa 14:9-11, Ioan chiar în următorul verset spune acest lucru: "Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Vedem aici un contrast izbitor între cei care urmează fiara și cei care Îl urmează pe Miel.

Urmăriți vă rog că problema se învâрте în jurul păstrării poruncilor lui Dumnezeu. Aceia care nu au semnul fiarei sunt descriși ca ascultând de acele porunci, iar restul suferă mânia lui Dumnezeu. Afirmatia aceasta se potrivește perfect cu declarația ap.Pavel din Romani 6:16, "Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?"

Credințioșia cea mai mare se acordă prin ascultare. În cele din urmă, majoritatea locuitorilor pământului vor accepta autoritatea puterii unui antihrist imitat, neascultând de marea lege celor 10 porunci ale lui Dumnezeu. Fiecare om se va afla de o parte sau de cealaltă. Biblia arată foarte clar că viața sau moartea se învâрте în jurul deciziei finale cu privire la fiara din Apocalipsa 13.

Destul de ciudat, dar teologii moderni pur și simplu au ignorat solia de avertizare din Apocalipsa 14, cu privire la semnul fiarei. Interesul mulțimilor a fost distrus de influența pastorilor care n-au vrut să ia în serios cuvintele solemne din profeția lui Ioan. Deseori, este omisă ca o epistolă confuză, nesemnificativă, care se aplică doar unei probleme locale din prima biserică. Dintr-un anume motiv, cartea numită Apocalipsa (Descoperirea) este socotită o carte sigilată, în locul adevărului evident descoperit, pe care-l implică numele ei. Dar urmăriți. vă rog, făgăduința făcută acelor care cercetează adevărul acestei cărți minunate, "Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele aceste proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!" Apocalipsa 1:3.

Înainte ca să săpăm în relatarea vie făcută de Ioan acestei ultime încleștări dintre Hristos și Satana, să ne luăm timp să vedem cine se luptă în acest conflict. Când și cum a început și cum se va sfârși?

Doi adversari puternici

Deși punctul culminant al acestei lupte are loc chiar la sfârșitul istoriei pământului când toată lumea se va așeza în două tabere opuse, timp de aproape 6000 de ani are loc controversa dintre Domnul Hristos și Satana. Ea a început în cer prin răzvrătirea lui Lucifer împotriva guvernării universului de către Dumnezeu. Istorisirea despre acel înger frumos care a pofțit poziția lui Însuși Dumnezeu este descrisă în mai multe scrieri profetice din Vechiul Testament. Isaia scrie în legătură cu această ființă luminoasă: "Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.'" Isaia 14:12-14.

Semințele acelei răzvrățiri egoiste ale acelui înger conducător s-au împrăștiat repede și au afectat lealitatea altor îngeri. Curând, o treime din oastea cerească se alăturase nemulțumirii lui Lucifer și avea loc marea controversă--o controversă, care urma să țină timp de peste 6000 de ani și care urma să ceară în final decizia fiecărei ființe din ceruri și de pe pământ.

Urmarea imediată a discordiei a fost războiul din cer, care a culminat cu alungarea totală a lui Lucifer din prezența lui Dumnezeu și din prezența îngerilor credincioși. Ioan descrie astfel această luptă: "Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui." Apocalipsa 12:7-9.

Îngerul cel căzut urma să nu mai fie cunoscut sub numele de Lucifer, nume ce însemna 'luceafărul dimineții', ci Satana care înseamnă 'împotrivorul'. Conflictul se transferase acum din cer jos pe pământ. Aici va continua până ce va ajunge la un punct conflictual disperant, în a diviza mulțimea de oameni de pe pământ fie pentru, fie împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Așa cum răzvrătirea a început printr-o lipsă de credințioșie față de autoritatea lui Dumnezeu, tot așa se va încheia printr-o sfidare a autorității Sale, așa cum este înveșmântată în legea cărmuirii Lui.

Satana s-a aflat aici cu îngerii lui răi de când a fost alungat de pe tărâmul luminii. Cu o șiretenie diavolească, s-a folosit de forme diferite de război împotriva lui Dumnezeu și a planului Său cu această lume. Prin abordări felurite de perfide, și-a continuat eforturile de răsturnare a autorității lui Dumnezeu. Scopul acestei cărți este să expună asalturile teribile care au avut loc și care au loc, din partea lui Satana, împotriva temeliei adevărului.

Fiecare generație a fost martora unei noi manifestări a acelei puteri rele în războiul lui neobosit împotriva planului cerului de a salva omenirea. Ultima formă de împotrivire a vrăjmașului va fi cea a fiarei din Apocalipsa 13. Această falsă putere se va interpune într-un conflict de moarte cu poruncile lui Dumnezeu. Întreaga lume va trebui să se decidă de a cui parte se află. Confederația răului se va întări într-o luptă disperată pentru a primi credințioșia locuitorilor pământului. Problema în discuție va fi expusă clar, astfel ca nimeni să nu poată rămâne neutru. Omului nu-i va rămâne nici o altă alternativă decât să asculte, fie de Dumnezeu, fie de Satana.

O problemă de viață sau de moarte

Acum, având în minte succinta prezentare a adversarilor, să privim mai atent contextul biblic al ultimei mari controversă decisive. Vă rog să rețineți că fiara din Apocalipsa 13 simbolizează o putere uriașă antihristică, care va încerca să-l ia total locul lui Dumnezeu. Iată descrierea acelei puteri în limbajul din Apocalipsa 13:1-7: "Și am stătut pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununii împărătești și pe capete avea nume de hulă. Fiara pe care am văzut-o, semăna

cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul din capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei, zicând: 'Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?' I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam."

Nu putem să nu remarcăm aici un grad de împotrivire fără precedent față de Dumnezeu și față de aceia care-L urmează. În acest capitol, vom citi mai târziu că această fiară își va exercita o influență atât de mare asupra pământului încât îi va face pe oameni să primească un semn pe frunte sau pe mână (Apocalipsa 13:16). În cele din urmă, cei care vor avea semnul vor suporta mânia teribilă a lui Dumnezeu așa cum este descrisă în Apocalipsa 14:9, 10. Mânia lui Dumnezeu este în continuare definită în Apocalipsa 15:1 cu aceste cuvinte: "Șapte îngeri, care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu."

Natura teribilă a acestor plăgi și suferințele groaznice pe care le vor aduce asupra acelor care primesc semnul fiarei se descoperă pe deplin în capitolul al șaisprezecelea din Apocalipsa. La acest punct, nu ne vom ocupa cu ele, dar haideți să ne reamintim că această problemă va implica viață sau moarte veșnică pentru toți. Cât de sincer ar trebui să căutăm să înțelegem pe cine reprezintă fiara și cum am putea să evităm acel semn! Nu trebuie să existe nici o speculație sau nici o considerare teoretică asupra acestui subiect vital. Trebuie să știm exact unde se află pericolul și cum să-l evităm.

Creștinul obișnuit de-abia dacă a auzit de importanța acestui subiect. El nu are nici cea mai mică idee despre fiară sau semnul ei, deși destinul lui atârână de acest lucru. O mulțime de predicatori își liniștesc enoriașii în ignoranța lor cu privire la acest subiect. Ei le spun: "Nu vă faceți griji cu privire la fiară. E prea complicat ca să înțelegem. Atâta timp cât îl iubiți pe Domnul, totul e bine. Nu se poate ști exact cine e fiara." Ascultați, oare Dumnezeu ne va avertiza cu privire la pericolul teribil pe care-l reprezintă fiara--un pericol de moarte, deoarece va însemna viață sau moarte--iar apoi să ne spună că e cu neputință să aflăm cine este? Oare ne va spune El, "Vei fi aruncat în foc dacă vei avea semnul, dar n-am să-ți spun care este el--doar este destul de grav dacă îl ai"? Nu, evident că Dumnezeu nu procedează astfel. El ne avertizează despre un pericol care se poate evita. Știm să ne ferim de fiară, doar dacă știm cine este fiara. Știm să scăpăm de semn doar dacă știm care este semnul.

Un animal simbolic

Este oare cu putință să înțelegem semnul fiarei? Fără îndoială că putem ști și trebuie să știm. Dar mai întâi trebuie să înțelegem însăși identitatea fiarei profetice. Să stabilim de la început că acest animal ciudat, alcătuit din mai multe trăsături nu trebuie luat literal. Nimeni n-a văzut vreo făptură cu trup de leopard, gură de leu și cu picioare de urs. Cărțile profetice ale Bibliei de obicei se ocupă cu simboluri. Această fiară reprezintă ceva. Dar ce simbolizează? Bănuim că nu trebuie să ghicim. Biblia nu lasă nici un loc pentru îndoială. Ea slujește ca propriul său comentariu divin și oferă cheia pentru înțelegerea profețiilor.

Toate elementele din descrierea fiarei din Biblie sunt simbolice. Să luăm de exemplu apa, din care se ridică animalul. Ce reprezintă ea? Citiți răspunsul în Apocalipsa 17:15: "Apoi mi-a zis: 'Apele, pe care le-ai văzut, pe care șade desfrânata, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.'" Nu încapă nici o îndoială cu privire la acest punct. Dumnezeu a explicat clar semnificația apei în profeție. Odată ce se interpretează simbolul în orice profeție, regula se va aplica în toate celelalte profeții. Apa va însemna întotdeauna oameni în imagistica profețiilor biblice.

Ce-am putea spune despre celelalte părți ale acestei fiare ciudate, apocaliptice? Ca să înțelegem fiara trebuie să ne întoarcem la cartea lui Daniel din Vechiul Testament și să comparăm text cu text. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa se explică una pe cealaltă. Se potrivesc perfect ca mânășă în mână. Vă rog să observați că Daniel a avut o viziune foarte asemănătoare cu cea a lui Ioan. Este descrisă în Daniel 7:2, 3: "Daniel a început și a zis: 'În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au

izbucnit pe marea cea mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta." El a văzut apa profetică așa cum a văzut-o și Ioan, dar Daniel a văzut patru fiare ridicându-se în loc de doar una.

Am descoperit deja că apa simbolizează popoare sau mulțimi, dar ce reprezintă fiarele? Răspunsul se găsește în versetul 17, "Aceste patru fiare mari sunt patru împărați, care se vor ridica pe pământ." Iată deci. Atât de clar că nimeni n-ar putea să se îndoiască! Dumnezeu declară că fiarele din profeție reprezintă națiuni. Așa cum în vocabularul nostru modern politic vorbim despre vulturul american și ursul rusesc, Dumnezeu S-a folosit de animale cu mult, mult timp mai înainte ca să reprezinte țări. Apoi, ca să fie și mai explicit, Dumnezeu a adăugat următoarele în versetul 23: "Fiara a patra este o a patra împărăție, care va fi pe pământ." Dacă cea de-a patra fiară reprezenta cea de-a patra împărăție din istorie, atunci primele trei urmau să reprezinte primele trei imperii.

Această explicație devine mai clară și mai simplă când ne amintim că au existat doar patru imperii mondiale pe pământ din zilele lui Daniel. Deseori se face referire la aceste imperii în profeția biblică și se amintesc pe nume în unele profeții legate de Daniel. Citiți Daniel 8:20, 21 și Daniel 11:2 spre exemplu. În capitolul doi din Daniel aceleași patru imperii mondiale sunt simbolizate de patru metale în visul lui Nebucadnețar cu privire la chipul cel înalt. Aceste patru imperii sunt Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma.

Patru imperii din istorie

N-ați dori să ne uităm mai atent la aceste animale, la unul după altul, așa cum s-au ridicat în viziunea profetului? Primul "semăna cu un leu și avea aripi de vultur." Daniel 7:4. Ni se descrie aici acel mare imperiu al Babilonului, atât de bine simbolizat de către regele animalelor. A reprezentat una din națiunile cele mai bogate și puternice care au existat vreodată pe pământ. Remarcați că acest animal are aripi. În terminologia biblică, aripile reprezintă viteză. Și desigur că Babilonul s-a ridicat foarte repede pentru a-și lua locul de conducător al întregii lumi.

Din anul 606 î.Hr. până în 538 î.Hr. Babilonul a continuat să-și exercite autoritatea lui excesivă. Dar urma să aibă loc o schimbare. Daniel a văzut următoarea fiară "ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste între dinți." Daniel 7:5. După Babilon a urmat împărăția Medo-Persiei în anul 538 î.Hr., cel de-al doilea imperiu mondial. Ursul stă într-o rână, reprezentând astfel faptul că Persia era mai puternică decât Media. Aceste două puteri erau aliate în dominarea pământului. Cele trei coaste probabil că simbolizează cele trei provincii din acel imperiu -- Babilonul, Lidia și Egiptul.

Apoi în 331 î.Hr., Medo-Persia a decăzut și în locul ei s-a ridicat cel de-al treilea imperiu mondial. În cuvintele profeției "i s-a dat stăpânire" versetul 6. Era ca "un pardos (leopard), care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete." Versetul 6. Orice școlar conștiincios, care studiază istoria antică, va ști să spună că Grecia s-a ridicat ca fiind următorul conducător al lumii. Alexandru cel Mare a venit mărșăluind din apus și așezându-și lumea la picioare într-un timp relativ scurt.

Cele patru aripi ale pardosului (leopardului) denotă viteza extraordinară de mare cu care Alexandru a supus națiunile. În mai puțin de opt ani, subjugase definitiv lumea și se puse pe plâns pentru că nu mai avea alte lumi de cucerit. Dar n-a fost în stare să se cucerească pe sine; a murit tânăr la treizeci și trei de ani, în floarea vârstei. La moartea lui, imperiul s-a împărțit între cei patru generali ai săi: Casandru, Lisimah, Seleuc și Ptolomeu. Cele patru capete ale fiarei reprezintă aceste patru împărțiri ale imperiului său. Asta ne aduce la anul 168 î.Hr. și la căderea imperiului grecesc chiar din acel an. Până acum, fiecare detaliu din profeție s-a împlinit exact.

Groznică fiară a patra

Acum să urmărim ridicarea celei de a patra fiare, care este "o a patra împărăție, care va fi pe pământ." versetul 23. Deși Daniel văzuse fiare sălbatice vii asemănătoare celor zugrăvite în primele trei simboluri profetice, nu mai văzuse niciodată ceva care să se asemene cu groznică fiară a patra. Iată cum o descrie Biblia: "După aceea, m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespuse de grozav

de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea ... și avea zece coarne." versetul 7.

După cum am aflat deja, această fiară simbolizează cel de-al patrulea imperiu mondial, care reprezenta monarhia de fier a Romei. Cât de crudă a fost dominația ei asupra pământului este descris cu lux de amănunte în paginile istoriei antice. Dar și această națiune puternică urma să se dividă, așa cum ne arată versetul douăzeci și patru: "Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați." Vă rog să observați că Dumnezeu este Cel care interpretează cine reprezintă cele zece coarne ale acestui animal. Roma urma să se dividă în zece regiuni distincte.

Urmărind mersul istoriei, descoperim că împlinirea exactă a avut loc în anul 476 d.Hr. Triburi feroce au venit și au măturat din nordul ținutului, potopind teritoriul Europei de vest și împărțind-o în cele din urmă în zece părți. Desigur că acele părți corespund celor zece degete de la picioarele mărețului chip al lui Daniel din capitoul 2.

Toți cei ce au studiat istoria sunt bine familiarizați cu numele acelor triburi cuceritoare a Europei de vest din anul 476 d.Hr. Ei erau anglo-saxonii, alemanii, herulii, vanfalii, ostrogoții, vizigoții, suevii, lombarzii, brugunzii și francii. Șapte din aceste triburi mai există chiar până în zilele noastre, transformându-se în națiuni moderne. Ele au supraviețuit pe harta Europei ca puteri importante ale celui de-al douăzecelea secol. Trei din ele au dispărut de pe scena istoriei, după cum vom afla peste o clipă.

Cornul cel mic

Acum suntem gata să citim versetul următor al profeției și să descoperim înțelesul cornului celui mic din viziunea lui Daniel. "M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură, care vorbea cu trufie." versetul 8. Într-adevăr, trebuie să fim foarte, foarte atenți. Nu trebuie să facem greșeala de a identifica greșit puterea cornului celui mic, deoarece se va dovedi a fi puterea uriașă a antihristului din istorie.

Pentru a evita orice greșeli de identificare, ar fi mai bine ca mai întâi să urmărim cele nouă semne caracteristice descrise chiar în profeție. Aceste semne de identificare ne vor ajuta să fim absolut siguri de interpretare. Nu îndrăznim să ghicim sau să speculăm cu privire la identitatea istorică a "cornului celui mic" din profeție.

Mai întâi de toate, cornul cel mic a ieșit din cele zece. Acest amănunt îl plasează geografic în Europa Occidentală. În al doilea rând, a apărut după ce s-au ridicat cele zece, deoarece a ieșit "din mijlocul lor." Întrucât cele zece s-au ridicat în anul 476 d.Hr., trebuia ca acel corn mic să înceapă să domnească la puțin timp după aceea dată. În al treilea rând, urma să smulgă trei din cele zece triburi atunci când a venit la putere. Versetul opt declară că dinaintea acestui corn "au fost smulse trei din cele dintâi coarne."

În al patrulea rând, cornul cel mic urma să aibă "ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie." versetul 8. Lucrul acesta ne indică faptul că un om se va afla în vârful puterii reprezentate de cornul cel mic. În al cincilea rând, "se va deosebi de înaintașii lui (de coarnele dinaintea lui - KJV). versetul 24. Aceasta înseamnă că acest corn mic va fi o alt fel de putere decât regatele pur politice care l-au precedat. Cea de a șasea caracteristică ni se descoperă în prima parte a versetului 25, "El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt." Un alt verset spune, "rostea vorbe mari și hule." Apocalipsa 13:5.

La acest punct, haideți să definim din Biblie ce înseamnă hulă. În Ioan 10:30-33, Domnul Isus urma să fie omorât cu pietre deoarece pretindea că este una cu Tatăl. Evreii care urmau să-L omoare au declarat, "Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu care ești om, Te faci Dumnezeu." Conform cu acest text, reprezintă o hulă ca unui om să i se acorde locul lui Dumnezeu.

Acum haideți să citim o altă definiție a hulei. Domnul Isus îi iertase păcatele unui om, iar cărturarii au declarat, "Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?" Marcu 2:7. Este limpede că Domnul Isus nu hulea, deoarece El era Dumnezeu și deci putea

să ierte păcatele. Dar ca un om să pretindă așa ceva nu este altceva decât o blasfemie, conform propriei definiții din Biblie.

Acum ajungem la cel de-al șaptelea punct de identificare, ce se află tot în versetul 25 "va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt." Această afirmație ne spune despre cornul cel mic că este o putere persecutoare. El va face război cu poporul lui Dumnezeu și îi va da la moarte. Cel de-al optulea semn ne este oferit tot în versetul 25, "se va încumeta să schimbe vremile și legea." S-ar părea că în împotrivirea lui aspră față de Dumnezeu cerului, în rostirea de cuvinte tari împotriva Lui, această putere va mai căuta și să schimbe măsura legea a lui Dumnezeu. Această încumetare a cornului cel mic n-ar putea fi altceva decât o încercare de a realiza o schimbare. Evident, omul nu va reuși niciodată să schimbe legea morală a lui Dumnezeu.

O Domnie de 1260 de ani

Cel de-al nouălea semn de identificare și totodată ultimul din versetul 25, ne spune exact cât timp își va exercita autoritatea pe pământ acest corn mic, "și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme." Ne lovim aici de o expresie ciudată. De fapt, este un termen profetic pe care chiar Biblia și-l explică. În Apocalipsa 12:14, citim următoarele cuvinte cu privire la aceeași perioadă de timp, "Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui." Citiți acum versetul 6, care descrie același eveniment. În loc de a spune "o vreme, vremi și jumătatea unei vremi", declară "o mie două sute șase zeci de zile." Astfel, putem vedea că cele două perioade de timp sunt exact aceeași. Comparând aceste texte, înțelegem că o vreme este un an în profeția Bibliei, vremi reprezintă doi ani, iar jumătatea unei vremi este jumătatea unui an. Calculul acesta ne duce la un total de 3 vremi și jumătate sau 3 ani și jumătate deoarece 3 ani și jumătate sunt exact egali cu 1260 de zile. Desigur că folosim anul biblic de 360 de zile.

Acum suntem gata să aplicăm un alt mare principiu de interpretare a profeției. Rețineți vă rugăm că întotdeauna atunci când măsoară timpul profetic, Dumnezeu folosește o zi ca să reprezinte un an. În Ezechiel 4:6 citim de fapt adevărata regulă: "Îți pun câte o zi pentru fiecare an." Alte dovezi în sprijinul acestei afirmații se găsesc în Numeri 14:34. Trebuie să se aplice întotdeauna această metodă de socotire a timpului în studiul profeției biblice. Așa că, asta înseamnă că puterea cornului celui mic va domni timp de 1260 de ani, în loc de doar 1260 de zile.

O împlinire exactă

Se află în fața noastră acum o listă de nouă caracteristici anume, care au fost scoase din capitolul al șaptelea din Daniel ca descriere a puterii corului celui mic. Există o singură putere în toată istoria căreia i se potrivește descrierea făcută aici. Cu alte cuvinte, Dumnezeu închide orice altă interpretare și ne constrânge spre a accepta singura concluzie posibilă: doar Biserica Catolică împlinește toate punctele de identitate stabilite în Daniel 7.

Să privim repede și să observăm cât de clar se împlinește asta. Mai întâi de toate, papalitatea chiar a apărut în Europa Occidentală, în chiar inima teritoriului Imperiului Roman păgân -- în însăși Roma. În al doilea rând, chiar a apărut după anul 476 d.Hr. În anul 538 d.Hr. a intrat în vigoare un decret al împăratului Iustinian care îi acorda proeminență absolută Bisericii din Roma. Acestea sunt adevăruri istorice, care se pot verifica prin autoritatea oricărei surse istorice.

În al treilea rând, când s-a ridicat papalitatea, s-a confruntat cu împotrivirea celor trei triburi care preluaseră conducerea Imperiului Roman în decădere. Vandalii, ostrogoții și herulii erau puteri ariene, care s-au împotrivit teribil înălțării Bisericii Catolice. Armatele Romei au plecat în luptă pentru a nimici aceste trei triburi și le-au distrus complet. Ultimul din cele trei a fost distrus chiar în anul 538 d.Hr., când a intrat în vigoare decretul lui Iustinian.

În al patrulea rând, Biserica Catolică a avut într-adevăr un om la conducerea sistemului ei. În al cincilea rând, papalitatea a fost o altfel de putere, deosebindu-se de celelalte regate politice dinaintea ei. A fost un sistem politico-religios destul de deosebit de tot ceea ce se mai văzuse în lume până la acel timp.

Acum ne vom uita la cea de-a șasea caracteristică -- rostirea de vorbe mari și de hule împotriva Celui Prea Înalt. Oare împlinește papalitatea această descriere? Ar ajunge doar să ni se amintească de faptul că Biserica Catolică și-a atribuit întotdeauna puterea de a ierta păcate. Cât despre vorbele mari, dați-mi voie să citez dintr-un articol de F. Lucii Ferraris, ce se află în cartea *Prompta Bibliotheca Canonica Juridica Moralis Theologica*. Această carte s-a tipărit la Roma și este aprobată de enciclopedia catolică. Ascultați următoarele pretenții: "Papa este de o demnitate atât de mare și este atât de înălțat, ca și când ar fi Dumnezeu și Vicarul lui Dumnezeu. Papa este, ca și când ar fi, Dumnezeu pe pământ, rege al regilor, având plinătatea puterii." Volumul VI, p. 2529. Iată numai câteva dintre cuvintele pe care Biblia le definește drept hulă. Astfel, papalitatea împlinește semnele de identitate ca fiind puterea cornului celui mic.

Ajungând la cel de-al șaptelea punct de identitate, descoperim că istoria se află în sprijinul profeției cu privire la persecuția papală. Oricine care are cât de cât ceva cunoștințe despre Evul Mediu, este familiarizat cu adevărul că milioane de oameni au fost torturați și omorâți de către inchiziția catolică. Citim dintr-o carte scrisă de un cardinal catolic, care este de asemenea aprobată de biserică: "Biserica catolică ... are oroare de sânge. Cu toate acestea atunci când este confruntată cu erezia ... recurge la forță, la pedeapsă corporală, la tortură. Ea creează tribunale asemenea inchiziției. Cheamă în ajutorul ei legile statului. ... Cu precăderea ea a acționat astfel în secolul al XVI-lea cu privire la protestanți. În Franța, sub Francisc I și Henric al II-lea, în Anglia sub Maria Tudor, ea i-a torturat pe eretici." *The Catholic Church, The Renaissance and Protestantism*, p. 182-184.

Am putea găsi nespuse de multe declarații de acest fel de la istorici, atât catolici cât și protestanți, care descriu groaznicele torturi înfăptuite de autoritățile papale asupra protestanților. Astfel putem vedea împlinirea desăvârșită a descrierii acestui corn mic.

Cel de-al optulea semn, așa cum ne este dat în versetul 25, privește încercarea de a schimba legea lui Dumnezeu. Oare i se aplică ea papalității? Rețineți următoarele: Biserica catolică a scos cea de-a doua poruncă din catehismul și din cărțile ei doctrinale, deoarece ea condamnă închinarea la chipuri. Așa că, cea de-a zecea poruncă a fost împărțită ca să iasă tot zece porunci, dar două sunt împotriva poftelor și nu există nici una împotriva idolatriei. Astfel, papalitatea s-a gândit să schimbe legea, dar n-a reușit. Legea lui Dumnezeu nu se poate schimba.

În cele din urmă, ajungem la cel de-al nouălea semn de identificare, care ne spune exact cât timp își va exercita autoritatea această putere papală pe pământ. Am descoperit că va fi o perioadă de 1260 de ani. Este această afirmație conform raportului istoric? Rețineți că am arătat cum și-a început domnia papalitatea, prin ordinul lui Iustinian în anul 538 d.Hr. Săcătind 1260 de ani de la această dată, ajungem la anul 1798. Chiar în acel an, generalul Berthier a intrat cu oștile în Roma și l-a dat jos de pe tron pe Papa. A fost dus în exil, iar toate averile bisericii au fost confiscate.

Guvernul Directoratului francez a decretat că nu va mai fi vreun alt papă la Roma. Atât cât privea lumea și după toate aparențele exterioare, Biserica Catolică murise. După exact 1260 de ani, ca împlinire a profeției, biserica a pierdut stăpânirea asupra lumii. Astfel, ultimul punct se împlinește clar cu papalitatea și doar cu ea.

Fiara și cornul cel mic sunt identice

S-ar putea să vă întrebați ce au de a face toate acestea cu fiara din Apocalipsa 13. Acum suntem gata să identificăm acest animal ciudat și complex descris în cartea Apocalipsei. Haideți să citim încă o dată descrierea acestei fiare, care are trupul de leopard, picioarele de urs și gura de leu. "I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule." Versetul 5. Observați, vă rog, că această fiară face exact același lucru ca și cornul cel mic din Daniel. Versetul 5 continuă "Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni." Cât reprezintă patruzeci și două de luni? Exact 1260 de zile profetice sau ani profetici -- același lucru ca și trei vremi și jumătate din profeția lui Daniel.

Cu privire la fiară, citim mai departe, "I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască." versetul 7. Această fiară reprezintă o putere persecutoare. Cu alte cuvinte, fiara din Apocalipsa 13 este chiar aceeași putere ca și cornul cel mic. Amândouă simbolizează papalitatea. Aceasta este ilustrația grafică descrisă de Dumnezeu a puterii papale, așa cum a ajuns să-și exercite autoritatea arbitrară asupra pământului timp de 1260 de ani.

O altă asemănare se găsește în Apocalipsa 13,3: "Unul din capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară." După cum am văzut deja, rana de moarte a fost provocată în anul 1798 când armatele franceze l-au luat prizonier pe papă. Dar rana aceasta urma să se vindece și în cele din urmă, întreaga lume i se va închina din nou papalității. Această profeție s-a împlinit foarte, foarte clar chiar sub ochii noștri.

În anul 1929 Mussolini a pus în aplicare Concordatul din 1929 cu Papa, retrocedând proprietățile care îi fuseseră luate bisericii. Atunci, Papa a fost încoronat din nou, iar Cetatea Vaticanului a devenit o putere politică suverană. Din acea zi și până acum, puterea papalității a înaintat extraordinar.

În prezent, majoritatea țărilor lumii își au reprezentanți politici la Cetatea Vaticanului. Influența incredibilă a papalității în afacerile lumii este dovedită de titlurile ziarelor din fiecare zi. Aproape orice cuvânt al Papei se publică până la capătul pământului și milioane și milioane de oameni consideră puterea papală ca fiind influența cea mai mare din politica de astăzi. Desigur, rana s-a vindecat, iar lumea continuă să se mire după fiară."

II. BALAURUL ȘI FEMEIA

La acest punct, suntem pregătiți să punem o altă întrebare cu privire la însușirea puterii din partea fiarei. De unde și-a primit ea autoritatea de a domni peste lume timp de 1260 de ani și de a persecuta atât de multe milioane de oameni pentru credința lor? Răspunsul se află în Apocalipsa 13:2, "Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare." Observați că puterea vine de la balaur. Dar cine este balaurul? Apocalipsa 12:7-9: "Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui."

Balaurul, desigur, este însuși Satana. Dar când a înșelat Satana întreaga lume? Când a fost aruncat din ceruri, existau doar doi oameni pe pământ, iar ei reprezentau întreaga lume. Înșelându-i pe Adam și pe Eva în Grădina Edenului, Satana a dus în eroare întreaga lume și a ajuns să fie stăpânul acestui pământ pentru o vreme. Marea controversă dintre bine și rău, care a pornit în ceruri, s-a transferat acum pe această planetă.

Vrăjmășia a fost prezisă

După căderea omului, Dumnezeu a rostit un blestem asupra fiecărui participant la acea primă fărădelege. În Geneza 3:15, citim blestemul care a fost rostit asupra lui Satana sau a balaurului. "Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul." Iată aici o profeție despre lupta veche de veacuri care urma să existe între balaur și femeie, între sămânța balaurului și sămânța femeii.

Dar cine este femeia la care se face referire în această profeție? O femeie, în profeția biblică, reprezintă întotdeauna biserica. În Ieremia 6:2 citim "O asemeni pe fiica Sionului cu o tânără frumoasă și subțirică!" (Versiunea King James). Dar cine este Sionul? Isaia 51:16 "Și să zic Sionului: 'Tu ești poporul Meu!' Așa că marea luptă s-a dat de la Eden. De atunci până acum, au existat două părți. Balaurul și urmașii lui au acuzat pe Dumnezeu și pe urmașii Lui. Adevărul în balanță cu minciuna și Satana împotriva bisericii.

Două Tabere

Satana și cu Dumnezeu se luptă pentru a-l stăpâni pe fiecare om. Chiar și în copiii lui Adam cele două părți au fost reprezentate. Cain s-a aflat de partea balaurului și a dorit să facă cum vrea el în loc de a proceda cum îi poruncise Dumnezeu. Abel a fost de partea lui Dumnezeu și a fost atât de neprihănit încât în cele din urmă Cain l-a omorât. Vă amintiți cum Dumnezeu îi spusese fiecăruia dintre ei să aducă un miel, dar Cain a înlocuit prin fructe și legume ceea ce Dumnezeu poruncise să aducă drept jertfă? Veți descoperi că întotdeauna acesta va fi semnul balaurului. El încearcă să înlocuiască, să aducă o copie a adevărului exact al lui Dumnezeu.

Prin urmașii lui Cain, pământul s-a stricat atât de mult că Dumnezeu a fost nevoit în cele din urmă să-l distrugă prin potop. Dar după potop, au apărut din nou cele două tabere. Urmașii balaurului s-au strâns în turnul Babel și l-au sfidat pe Dumnezeu ridicând un turn înalt care ar fi trebuit să ajungă până la cer. Desigur că planul nu a reușit și acea parte a turnului Babel a ajuns mai târziu Babilonul, care în anul 606 î.Hr. a început să conducă lumea ca primul imperiu mondial.

În timpul acelor primi ani de neînțelegere, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din Babilon și l-a trimis în Canaan. Avraam crescuse chiar acolo în Mesopotamia, lângă locul unde se încercase să se zidească mărețul turn Babel și unde apăruse primul imperiu mondial, cel al Babilonului. Planul lui Dumnezeu a implicat întotdeauna o chemare de despărțire de confuzia falsității.

Balaurul și închinarea la soare

Pe scurt, haideți să studiem istoria taberei balaurului. Cetatea Babilonului a fost prima capitală a balaurului de pe acest pământ. Aici s-a dezvoltat un sistem de religie păgână sub forma închinării la soare. Era o idolatrie vădită, plină de imoralitate, ceremonii desfrânate și ritualuri degradante. Dar curând urmașii balaurului s-au certat între ei și a ajuns la putere Medo-Persia. Dar reprezenta încă sediul balaurului. Închinarea la Baal a continuat să predomine așa cum o făcuse și în împărăția anterioară. Apoi a preluat conducerea Grecia și ea la rândul ei a continuat aceeași închinare păgână la soare. În cele din urmă, a început să conducă lumea Roma. Nu a fost nicio schimbare în religie. Mitraismul sau închinarea la soare a reprezentat religia universală a imperiului roman păgân. De la Babilon la Roma, balaurul a deținut stăpânirea prin închinarea păgână la soare.

Dar în timpul conducerii romane, a avut loc ceva extraordinar! Venise timpul ca să se arate sămânța femeii. Vă mai aduceți aminte că profeția vorbea despre vrăjmășia dintre sămânța femeii și sămânța balaurului? Sămânța femeii a apărut în zilele imperiului roman. Să citim despre asta în Apocalipsa 12:1, "În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap." Nu uitați că o femeie curată în profeție reprezintă biserica adevărată, iar o femeie decăzută simbolizează un sistem religios fals.

Sămânța femeii

Această femeie în alb, descrisă în Apocalipsa 12, reprezintă adevărata biserică, biserica apostolică, cu învățătura ei curată. Cele douăsprezece stele de pe capul ei sunt cei doisprezece apostoli. "Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne ... Balaurul a stat înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie." Apocalipsa 12:2-5. Ei bine, cine era acest Copil? A existat un singur Copil, de parte bărbătească ce urma să cârmuiască toate neamurile și care în cele din urmă a fost răpit la scaunul de domnie a lui Dumnezeu. Nu este nimeni altcineva decât Domnul Isus Hristos. Dar cine a încercat să-l omoare pe Isus de îndată ce S-a născut? Veți răspunde, "Irod, regele roman." Și așa a și fost. Irod a încercat să omoare toți copiii de parte bărbătească din Iudeea în încercarea de a-l distruge pe Hristos.

Deci, Imperiul Roman este simbolizat în profeția biblică prin același balaur roșu ca însuși Satana. Întrucât Satana a lucrat atât de în deaproape prin această națiune ca să-L nimicească pe Isus, Roma păgână este reprezentată prin același simbol în profeție ca și Satana. Dar Irod n-a reușit în încercarea lui de a nimici Copilul de parte bărbătească. Maria și Iosif au fugit în Egipt și au scăpat de acest teribil decret de moarte. Lovitura de maestru a lui Satana de a-L nimici pe Isus la cruce a fost dejucată în acea dimineață de duminică când Cel Răstignit a zdrobit legăturile morții înviind. Patruzeci de zile mai târziu, S-a înălțat la cer ca o împlinire perfectă a cuvintelor profeției.

Când balaurul a văzut că n-a reușit să-L nimicească pe Hristos, și-a îndreptat mânia împotriva primei biserici. După textul din Apocalipsa 12:13, "Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească." La această dată, exista doar un număr mic de creștini în toată lumea și Satana credea că prin persecuții ar putea să-i șteargă complet de pe fața pământului. Mii și mii de creștini au fost martirizați în timpul teribilelor persecuții ale cruzilor împărați romani, dar evanghelia a continuat să crească și să se răspândească. Se părea că sângele martirilor era ca o sămânță a evangheliei. Când murea unul, o sută îi luau locul. Ap.Pavel ajunsese să predice evanghelia chiar la porțile Romei. Vechiul balaur ajunsese îngrijorat. Venise timpul ca să apară sămânța balaurului.

Sămânța balaurului

Timp de secole, Satana încercase să nimicească poporul lui Dumnezeu prin împotrivirea violentă a Babilonului, Medo-Persiei, Greciei și Romei. Prin violență și persecuție, nu reușise să șteargă de pe pământ adevărul. Așa că, ceea ce nu a reușit prin forță, acum balaurul încerca prin strategie și înșelătorie. Urma să organizeze propriul sistem religios imitat. Urma să aducă învățături păgâne și filosofiile din vechile imperii ale Babilonului, Medo-Persiei, Greciei și Romei și să se unească cu învățătura creștină. Astfel, prin înșelăciune, a încercat să distrugă milioane de oameni.

Sub ce formă a apărut sămânța balaurului? A apărut ca fiara din Apocalipsa 13. Este foarte semnificativ faptul că fiara este practic alcătuită din părți ale leului, leopardului, ursului și a animalului de nedescris din Daniel 7. Descrierea papalității așa cum o face Dumnezeu ne descoperă că ea a apărut din părți din toate aceste vechi regate păgâne și mai ales și-a tras tăria din Roma păgână. După textul din Apocalipsa 13:2, balaurul i-a dat fiarei puterea lui, scaunul lui și multă autoritate. Am aflat că balaurul practic simbolizează Imperiul Roman păgân ca și pe însuși Satana.

Oare Imperiul Roman păgân i-a acordat vreoaică autoritate papalității? Adevărul este că în anul 330 d.Hr., Constantin, împăratul roman, a predat întreaga cetate a Romei papei ca sediul al autorității lui. Istoria folosește aproape cuvintele profeției în a o descrie. Voi cita dintr-o sursă catolică și dintr-o carte de istorie cu privire la asta: "Când Imperiul Roman a devenit creștin și s-a garantat pacea bisericii, împăratul i-a predat Roma papei ca sediul al autorității Vicarului lui Hristos, care să domnească acolo independent de orice autoritate omenească până la încheierea vremii." Papal Rights and Privileges (Drepturi și privilegii papale), pag. 13, 14.

"Mutarea capitalei imperiului de la Roma la Constantinopol în anul 330 d.Hr., a lăsat practic biserica occidentală fără să fie supusă puterii imperiale, ca să-și dezvolte propria formă de organizare. Episcopul de Roma, pe scaunul Cezarilor, era acum cel mai mare om din Occident și curând a fost silit să devină capul politic și spiritual." The Rise of the Medieval Church (Ridicarea Bisericii Medievale), p.168. Cât de clar ne arată aceste declarații că papalitatea și-a primit scaunul și puterea de la Roma păgână! Dar Roma de unde a primit-o? De la Grecia. Iar Grecia de unde și-a luat puterea? De la Medo-Persia. Și de unde și-a luat Medo-Persia puterea? De la Babilon. Și de unde și-a căpătat Babilonul puterea? De la balaur. Așa că începem să înțelegem de ce Dumnezeu a dat niște avertizmente atât de teribile împotriva puterii fiarei. Balaurul se află în spatele tuturor acestora.

Imitații în veșminte păgâne

Să urmărim pentru o clipă cum au reușit să-și găsească un loc învățăturile păgâne în acest sistem religios contrafăcut pe care l-a introdus Satana. Deoarece un semn al puterii balaurului este să contrafacă și să

Înlocuiește, vom putea să vedem în acest sistem politico-religios lucrarea lui Satana la maximum răutății lui. Așa cum a fost cazul cu Cain, s-au folosit falsuri pentru a răspunde poruncilor lui Dumnezeu. Multor relicve ale închinării la soare li s-a acordat practic statut creștin. Multe învățături contrafăcute s-au adăugat pentru ca papalitatea să poată să câștige prestigiu în fața popoarelor păgâne din acel veac. Idolii păgâni au fost lăsați la ușă, dar idolii cu Petru, Maria și sfinții le-au luat locul.

Ca un exemplu al modului de cum au intrat învățăturile păgâne în biserică, să luăm de pildă Crăciunul. Știți de unde se trage păstrarea Crăciunului? Crăciunul ca sărbătoare a existat cu mult înainte ca să Se nască Domnul Isus în această lume. Data de 25 decembrie a fost sărbătorită cu sute de ani înainte ca să Se nască Hristos. Păgânii se închinau la soare și au observat că în decembrie, zilele se scurtau, iar soarele de îndepărta din ce în ce mai mult de ei. Temându-se că soarele îi va părăsi de tot, se rugau la soare și îi aduceau jertfe. Apoi, pe data de 25 decembrie, pentru prima dată, puteau să spună că soarele revenea mai aproape; zilele începeau din nou să se lungească. Așa că acești oameni spuneau, "Soarele a reînviat pentru noi". Au numit data de 25 decembrie - ziua de naștere a soarelui sau a zeului soare. A ajuns o mare sărbătoare religioasă la ei.

Doar păgânii sărbătoreau ziua până ce a apărut și sistemul papal contrafăcut. Pe atunci, ziua a fost adoptată de papalitate și s-a numit nașterea FIULUI, în loc de nașterea SOARELUI. Dr. Gilbert Murray, M.A., D. Litt., LL.D., F.B.A., profesor de limba greacă la Universitatea Oxford, a scris următoarele: "Mitraismul a întâmpinat atât de multă acceptare că a reușit să-și impună în lumea creștină propria duminică în locul Sabatului; și ziua de naștere a Soarelui lui, data de 25 decembrie, ca ziua de naștere a lui Isus." History of Christianity in the Light of Modern Knowledge - Istoria creștinismului în lumina Cunoștințelor Moderne, capitolul III; citat în Religion and Philosophy, pag.73, 74. New York: 1929.

Practic, nu cunoaștem data nașterii Domnului Hristos. După cum ați putut vedea, adoptarea datei de 25 decembrie s-a bazat întru totul pe păstrarea de către păgâni a sărbătorii închinării la soare. Rețineți vă rog cât de repede se poate strecura o învățătură păgână în bisericile creștine și cum poate fi chiar transmisă protestantismului.

Ce putem spune despre Paște? Se păstrează în toate bisericile creștine. Și cu toate acestea, și păgânii îl sărbătoreau cu mult înainte de învierea lui Hristos. Toate grupurile de creștini recunosc că duminica Paștelui ades este la cinci săptămâni diferență de la an la an. Puțini știu că totul este coordonat de corpurile cerești. Paștele cade întotdeauna în prima duminică după prima lună plină de la echinocțiu.

Păgânii din antichitate au observat că aparent primăvara toate prindeau viață de îndată ce soarele trecea de echinocțiu. Așa că au ales o zi în cinstea zeiței fertilității. Acea zi i-a fost închinată lui Iștar, zeița fertilității, din pricina înverzirii naturii. Chiar cuvântul Paște "Easter" în engleză a fost transliterat de la numele zeiței Iștar, a cărei închinare a fost serbată prin adoptarea Paștelui.

De multe ori creștinii se întreabă ce au de a face iepurașul și ouăle de Paște cu învierea lui Hristos. Desigur că n-au nicio legătură. Păgânii au ales iepurele ca simbol al zilei lui Iștar deoarece se reproduce cel mai prolific. Oul a fost ales ca alt simbol al fertilității. La păgâni, ziua era însoțită de obiceiurile cele mai destrăbălate.

Când papalitatea s-a dezvoltat, ziua lui Iștar a fost adoptată de către Biserică și s-a numit Paște. Chiar simbolurile, iepurașul și ouăle, s-au păstrat ca aducere aminte a originii lui păgâne. Am prezentat aceste exemple doar ca să arătăm cât de ușor a reușit diavolul să-și impună ideile păgâne asupra bisericii. Pe când s-a dezvoltat papalitatea, ea s-a arătat deschisă față de obiceiurile nebiblice care o dovedeau pe față ca adevărata putere contrafăcută descrisă de Dumnezeu în Apocalipsa 13.

La acest punct, ne revine în minte întrebarea: Chiar urmăm cu adevărat Biblia în toate învățăturile noastre? Dacă tradiția și obiceiurile păgâne s-au furișat atât de ușor în biserică, ce-am putea spune despre alte învățături? Lucrurile amintite până acum nu s-au opus direct poruncilor lui Dumnezeu. N-avem nicio poruncă cu privire la păstrarea învierii lui Hristos sau nașterii Sale. Ne putem gândi la învierea și la nașterea Lui oricând și în oricare zi din an. Totuși, în capitolul următor, vom descoperi că s-au introdus alte învățături păgâne care lovesc chiar inima adevăratei religii a Bibliei. Nu ne interesează atât de mult decât acele lucruri care contravin poruncii clare a lui Dumnezeu.

Puterea crescândă a papalității și-a continuat planul imitând unele din adevărurile cele mai de bază din Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca ochii noștri să fie deschiși, să recunoască aceste falsuri și să rămână credincioși exact adevărului din forma originală.

III. NUMĂRUL ȘI SEMNUL FIAREI

Două din cele mai importante aspecte ale puterii fiarei sunt scoase la lumină în Apocalipsa 13: "Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șazeci și șase." Apocalipsa 13:16-18. Până acum în studiul nostru, am descris nouă semne de identificare ale puterii fiarei și aplicarea lor la papalitate. Chiar acum, vom adăuga al zecelea punct la lista noastră explicând numărul numelui ei.

Conform textului din Apocalipsa 13:17, numărul numelui său va fi și numărul unui om. Fără îndoială că se referă la cel care conduce puterea fiarei. Vechea metodă de a afla numărul unui nume este să aduni valoarea numerică a tuturor literelor și să afli suma. Dacă dorim să aplicăm acest test papalității, trebuie să aflăm numele oficial al papei, care este de fapt conducătorul bisericii sale. Dacă este numărul unui om, cu siguranță că trebuie să fie omul care este capul organizației.

Este interesant de remarcat că există un titlu latin oficial pentru papă, un titlu acordat de însăși biserică. Acest titlu se regăsește de repetate ori în publicațiile Romei, dar în săptămânalul catolic Our Sunday Visitor din aprilie 1915, avem o declarație interesantă cum că literele titlului oficial sunt înscrise pe mitra papală. Iată citatul: "Literele înscrise pe mitra papei sunt acestea, Vicarius Filii Dei, care în latină înseamnă 'Vicarul Fiului lui Dumnezeu.' Catolicii susțin că biserica, care reprezintă o societate vizibilă trebuie să aibă un conducător vizibil; Hristos, înainte de înălțarea Sa la cer l-a numit pe Sf. Petru să acționeze ca reprezentant al Său. De aceea, Episcopului Romei, ca și unui conducător al bisericii, i s-a dat titlul 'Vicarul lui Hristos.'" În prezent, mitra papală nu mai conține titlul latin, dar cuvintele se folosesc în ceremoniile de încoronare a oricărui nouă papă.

Deci având la îndemână acest nume oficial al papei, putem trece să aplicăm testul Scripturii. De unde scoatem numărul numelui său? Din valoarea numerică a numeralelor romane a titlului Vicarius Filii Dei, ajungem la numărul 666. Urmăriți mai jos cum fiecărei litere i se dă o valoare numerică:

V	- 5	F	- 0	D	- 500
I	- 1	I	- 1	E	- 0
C	- 100	L	- 50	I	- 1
A	- 0	I	- 1		
R	- 0	I	- 1		
I	- 1				
U OR V	- 5				
S	- 0				
	<hr/>		<hr/>		<hr/>
	112	+	53	+	501
			=		666

Cineva ar putea argumenta că s-ar putea să fie o coincidență. Considerăm că s-ar putea ca așa ceva să fie o pură întâmplare, dacă ne-am baza doar pe acest singur semn de identitate, dar adevărul este că acesta este al zecelea dintr-o listă lungă de semne caracteristice pe care le folosește Biblia ca să identifice puterea fiarei. Acest semn nu face altceva decât să adauge greutate la ceea ce s-a spus deja ca aplicare la puterea

papală. Reprezintă de fapt dovada capitală împreună cu toate celelalte semne ce se găsesc atât de clar în Scriptură.

Semnul -- O imitație de maestru

Acum suntem pregătiți să tratăm culmea contrafacerilor cât privește puterea fiarei. Am aflat deja că această putere urma să contrafacă multe din marile adevăruri ale lui Dumnezeu. Era o îmbinare de idei păgâne cu învățături creștine care alcătuiau un conglomerat de confuzie, bine desemnat drept "Babilon" în Scriptură.

Câteva din contrafaceri ar putea fi enumerate după cum urmează: în locul Cuvântului lui Dumnezeu, tradiția; în locul Duhului Sfânt, papa; în locul botezului, stropirea; în locul Cinei Sfinte, transubstanțierea; în locul Legii celei veșnice a lui Dumnezeu, legea schimbată; în locul zecimii, taxe și indulgențe; în locul morții, purgatoriul; în locul sigiliului lui Dumnezeu, semnul fiarei.

Aici ne ocupăm mai ales de semnul fiarei. În Apocalipsa 14:9, 10, citim, "Dacă se închină cineva fiarei ... și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui." Este o problemă de viață și de moarte. Trebuie să știm exact ce este acest semn și cum putem să-l evităm.

Mai întâi de toate observăm în Biblie că semnul este întotdeauna împotriva sigiliului lui Dumnezeu. În Apocalipsa 7:2, 3, aflăm că sigiliul lui Dumnezeu se așază pe frunte, tot așa cum semnul fiarei se așază pe frunte. Cele două lucruri practic sunt foarte evidente și diferite unul de altul. Amândouă se primesc pe frunte. Acum ne întrebăm, "Ce este sigiliul?" Dacă putem stabili acest punct, ne va ajuta să identificăm semnul..

Sigiliul lui Dumnezeu

Un sigiliu este ceva care are de a face cu afaceri legale. Documentele oficiale sunt permanent ștampilate cu sigiliul unui corp de conducere. Fiecare guvern are un sigiliu care se pune pe documentele lui legale. Scopul lui este să arate că în spatele documentului există autoritate. Aceasta se aplică mai ales legilor țării. Fiecare nouă lege are un sigiliu ca să arate că există putere și autoritate în spatele legii..

Observați că fiecare sigiliu are trei lucruri în el. Trebuie să conțină numele autorității, slujba sau titlul autorității și teritoriul asupra căruia are putere. Sigiliul președintelui Americii conține următoarele cuvinte: Bill Clinton, Președinte, Statele Unite ale Americii. Când acest sigiliu se aplică pe o lege sau pe un document oficial, arată că autoritatea președintelui sprijinește acea declarație..

Oare sigiliul lui Dumnezeu are de a face și cu Legea Lui? Dacă da, cum și unde se pune? Să citim Isaia 8:16, "Învește această mărturie, pecetluiește această Lege, între ucenicii Mei." (Traducerea King James). Aceasta ne arată că sigiliul este legat de Lege. De fapt, Legea Lui este pecetluită sau sigilată între ucenicii lui Dumnezeu. Dar unde se așază legea asupra acelor care sunt credincioși? Răspunsul se găsește în Evrei 10:16, "Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor."

Iată deci cum se așază sigiliul lui Dumnezeu asupra ucenicilor. Se scrie în mintea lor sau simbolic pe frunțile lor. Proverbele 7:2, 3 o spune și mai clar: "Ține poruncile mele, și vei trăi; păzește Legea mea ca lumina ochilor. Leagă-le la degete, scrie-le pe tăblița inimii tale." (Traducerea King James). Observați deci că Legea se păstrează atât prin mână cât și prin minte; de aceea, se vorbește de ea ca aplicându-se atât mâinii cât și frunții.

Semnul Autorității lui Dumnezeu

Am dori să cercetăm în legea lui Dumnezeu să vedem care parte constituie de fapt sigiliul. Dar mai întâi, să descoperim ce constituie puterea și autoritatea lui Dumnezeu. Președintele își exercită autoritatea în virtutea serviciului său de Președinte. Dumnezeu pretinde puterea întemeindu-Se pe calitatea Sa de Creator al universului. Urmăriți cuvintele ce se găsesc în Ieremia 10:10-12: "Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic. ...Așa să le vorbiți: 'Dumnezeii, care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui.' Iarăși în Psalmii 96:5, "Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile." Adăugați acestor texte încă unul care se găsește în Isaia 40:25, 26: "Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?" zice Cel Sfânt. Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește."

Suntem îndemnați să vedem că ceea ce Îl deosebește pe adevăratul Dumnezeu este puterea Lui creatoare. El își întemeiază pretențiile de autoritate de Dumnezeu adevărat și unic pe puterea Sa de a crea. Dar care este semnul sau amintirea creației Sale? Geneza 2:2, 3 ne dă răspunsul: "În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse." Sabatul este un semn de aducere aminte a puterii creatoare care Îl deosebește pe Dumnezeu de zeii falși.

Sigiliul din Lege

Acum suntem pregătiți să cercetăm Legea lui Dumnezeu ca să aflăm care este de fapt sigiliul autorității Lui. Rețineți că un sigiliu trebuie să conțină numele, slujba și teritoriul autorității. Trecem una câte una prin cele zece porunci ale Decalogului. Rămâne doar una. Cele trei prerogative ale unui sigiliu se vor găsi doar în cea poruncă ce include numele, titlul și teritoriul lui Dumnezeu.

Chiar în inima legii este o aducere aminte a puterii Sale creatoare și iată că în porunca a patra găsim cele trei componente ale sigiliului. "Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău (numele) ... Căci în șase zile a făcut Domnul (slujba -- Creator) cerurile, pământul și marea (teritoriul), și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit." Exodul 20: 8-11. Cu alte cuvinte, Sabatul este sigiliul lui Dumnezeu--semnul singurului care poate să creeze și care este autorizat să conducă pământul. Și ca să acorde autoritate Legii Lui, a așezat sigiliul în ea, arătând că El Se află în spatele fiecărei porunci din acea lege.

Poate că vă întrebați, "chiar este Sabatul sigiliul lui Dumnezeu?" Să ne uităm la Ezechiel 20:12, "Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc". Aici Sabatul este numit "semnul" lui Dumnezeu. Este oare același lucru cu un sigiliu? Romani 4:11 descoperă că "sigiliu" și "semn" sunt chiar același lucru, folosindu-se unul pentru altul în Scriptură. "Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur."

Sigiliul și Semnul în competiție

Să vedem care este legătura dintre sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei. Cele două se iau la întrecere una cu alta. În Apocalipsa 14:9, 10, solia celui de-al treilea înger îi zugrăvește pe cei care au semnul: "Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: "Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului."

În versetul 12, identificăm un alt grup prin aceste cuvinte, "Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Cu alte cuvinte, cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu nu au semnul fiarei, iar cei care au semnul fiarei nu ascultă de poruncile lui Dumnezeu. Cele Zece Porunci, care cuprind

sigiliul lui Dumnezeu, se află la întrecere cu semnul fiarei. Sigiliul este sabatul. Prin urmare, sabatul este opus semnului. Atunci care este semnul?

O încercare de schimbare

Ca să răspundem la această întrebare, ne întoarcem înapoi la Daniel 7:25 unde papalitatea este descrisă ca o putere care "se va încumeta să schimbe vremurile și legea". Am aflat deja cum a fost îndepărtată porunca a doua și cea de-a zecea a fost împărțită în catehismele papalității. Dar ce putem spune despre "vremurile" amintite în text? Unde se mai amintește timpul în Lege? În porunca a patra. S-a gândit papalitatea să schimbe sabatul, singurul timp desemnat de Lege? Da, s-a gândit și lucrul acesta a avut loc într-un mod cât se poate de interesant.

Păgânii aveau un sistem religios bazat pe închinarea la soare. Ziua lor sfântă era prima zi a săptămânii, pe care au numit-o Sun-day (duminica - în limba engleză) în cinstea zeului soare. Duminica era păstrată de păgâni în contrast cu Sabatul care era păstrat de creștini. Dar pe vremea împăratului roman Constantin, a avut loc un lucru semnificativ. Constantin a mărturisit că s-a convertit la creștinism și a deschis ușile bisericii tuturor urmașilor săi păgâni.

Ca să câștige putere, prestigiu și un număr mai mare de adepți la biserică, el a acceptat de la păgâni multe din obiceiurile închinării la soare. Multe dintre aceste compromisuri, cum ar fi Crăciunul și Paștele, le-am descris deja. Un alt obicei a fost păstrarea duminicii. Părea mai convenient să le îngădui păgânilor să-și păstreze propria zi de închinare duminică și să le ceri creștinilor să o păstreze și ei. Așa că Constantin a dat practic prima lege de păzire a duminicii în locul sabatului. Conciliile bisericești papale au întărit acea lege până ce a ajuns bine fixată în creștinism și în lume.

Mărturia istoriei

Întorcându-ne acum la mărturia istoricilor seculari, puteți citi singuri câteva dovezi. Fiecare declarație este definită clar în rapoartele istoricilor. Din Encyclopedia Britannica, la termenul "duminică" citim: "Constantin a fost cel care a dat primul o lege pentru păstrarea corectă a duminicii și care ... a fixat ca ea să fie sărbătorită regulat în tot Imperiul Roman." Urmează cuvintele lui Dr. Gilbert Murray, M.A., D. Litt., L.L.D., F.B.A., profesor de limba greacă la Universitatea Oxford: "Acum, întrucât Mithra era 'Soarele, Necuceritul' iar Soarele era 'Steaua regală', religia căuta un rege căruia să-i slujească drept reprezentant al lui Mithra de pe pământ. ... Se părea că împăratul roman era singurul indicat ca adevăratul Rege. Într-un contrast izbitor cu creștinismul, mithraismul îl recunoștea pe Cezar ca purtătorul harului divin și adepții lui au numărat legiuni în serviciul civil. ... A fost atât de mult acceptat încât a reușit să-și impună în lumea creștină propria duminică (Sunday - ziua soarelui) în locul Sabatului, ziua de naștere a soarelui, 25 decembrie ca ziua de naștere a lui Isus." History of Christianity in the Light of Modern Knowledge - Istoria creștinismului în lumina cunoștințelor moderne.

Dr. William Frederick declară același adevăr istoric: "Neamurile erau un popor idolatru care se închinau la soare, iar duminica era ziua lor cea mai sfântă. Ei bine, ca să atragă oamenii în acest nou domeniu, se pare cât se poate de firesc, ca și necesar, să faci din duminică ziua de odihnă a bisericii. La acest timp, era nevoie ca biserica fie să adopte ziua neamurilor sau ca să determine neamurile să-și schimbe ziua. Să schimbi ziua neamurilor ar fi însemnat o jignire sau o piatră de poticnire pentru ei. Biserica putea să ajungă la ei mai ușor păstrându-le ziua." Sunday and Christian Sabbath -- Duminica și Sabatul creștin, pp. 169, 170.

The North British Review oferă următoarele motive pentru care creștinii au adoptat duminica păgână: "Acea zi era chiar duminica vecinilor lor păgâni și respectivi conaționali, iar patriotismul s-a unit bucuros cu graba în a o face imediat ziua Domnului și sabatul lor ... Acea biserică primitivă, de fapt, a fost închisă adoptării duminicii, --- până ce ea a devenit fixată și supremă, când a fost prea târziu să se mai facă vreo schimbare." Volumul XVIII, p. 409.

Acordul catolic

Întrucât profeția lui Daniel prezicea că papalitatea "se va încumeta să schimbe vremurile și legea," să o întrebăm dacă are ceva de a face cu această schimbare a Sabatului. Vrem să fim corecți cu toți și să căpătăm mărturia autentică de la toți. Următoarele citate sunt luate de la bine-cunoscute autorități catolice, care exprimă clar pretențiile papalității cu privire la încercarea de schimbare. Cităm din Catholic Encyclopedia, Volumul IV, p. 153: "Biserica ... după ce a schimbat ziua de odihnă din Sabatul evreu sau ziua a șaptea a săptămânii, în prima, a făcut ca porunca a treia să se refere la duminică drept ziua care trebuie ținută sfântă ca ziua Domnului."

Salvation History and the Commandments -- Istoria mântuirii și Poruncile, p. 294, ediția 1963, de Rev. Leo. J. Trese și John J. Castlelot, S.S. o descrie în aceste cuvinte: "Nimic nu se spune în Biblie despre schimbarea zilei Domnului din sâmbătă în duminică. Știm despre schimbare doar din tradiția bisericii--un adevăr transmis nouă din timpurile vechi prin glasul viu al bisericii. Iată de ce găsim atât de ilocică atitudinea multor necatolici, care zic că nu vor crede nimic dacă nu pot să găsească în Biblie și cu toate acestea continuă să păzească duminica drept ziua Domnului că așa spune biserica catolică."

Un alt bine cunoscut scriitor catolic a dat următoarea explicație cu privire la schimbare: "Biserica Catolică a transferat păstrarea de la ziua a șaptea la ziua întâi a săptămânii. ... Bisericii Catolice i s-a părut mai potrivit să fixeze această zi, decât sâmbăta, ziua de sărbătoare a creștinilor." "This Is Catholicism - Iată catolicismul, ediția din 1959, John Walsh, S. J., p. 325.

Un catehism din 1958 scris de către Killgallen și Weber intitulat Life in Christ—Instructions in the Catholic Faith --- Viața în Hristos -- Instruire în credința catolică explica astfel: "De ce a schimbat Biserica ziua Domnului din Sabat în duminică? Biserica, folosindu-se de puterea ei de a lega și deslega, pe care Hristos i-a dat-o papei, a schimbat ziua Domnului în duminică." Pagina 243.

A Doctrinal Catechism -- Un catehism doctrinal al reverendului Stephen Keenan are de zis următoarele: "Întrebare--Mai aveți vreodată dovadă că Biserica are putere să înființeze sărbători de învățături? Răspuns--Dacă n-ar avea o astfel de putere, n-ar fi putut face ceea ce toți oamenii moderni ai religiei sunt de acord cu ea; n-ar fi putut înlocui păstrarea duminicii, prima zi a săptămânii, în locul păstrării sâmbetei, ziua a șaptea, o schimbare pentru care nu există nicio autoritate în Scriptură". Remarcați vă rog cuvântul "înlocui," un termen pe care l-am folosit de nenumărate ori ca să descriem activitățile acestei puteri.

Cardinalul Gibbons, în cartea sa The Question - Întrebarea Box, p. 179, face următoarea declarație uimitoare: "Dacă Biblia este singurul ghid al creștinilor, atunci adventiștii de ziua a șaptea au dreptate că sărbătoresc sâmbăta împreună cu evreii. ... Nu este oare ciudat ca acei care fac din Biblie singurul lor învățător să urmeze inconsecvent în această problemă tradiția Bisericii Catolice?"

Rev. John A. O'Brien în cartea sa Understanding the Catholic Faith --- Înțelegând credința catolică , p. 13, ediția 1955, declară: "Biblia nu conține toate învățăturile religiei catolice și nici nu formulează toate îndatoririle membrilor ei. Să luăm, de exemplu, problema serbării duminicii, prezența la serviciul divin și abținerea de la o muncă inutilă de slujitor în acea zi. Aceasta este o problemă asupra căreia prietenii noștri protestanți de mulți ani au pus un mare accent; cu toate acestea nicăieri în Biblie nu este desemnată duminica drept ziua Domnului; ziua amintită este Sabatul, ultima zi a săptămânii. Prima biserică, conștientă de autoritatea ei de a învăța în numele lui Hristos, deliberat a schimbat ziua în duminică."

Una din acuzațiile cele mai mari ce i s-au adus vreodată protestantismului se cuprinde într-o declarație a Părintelui Enright, Președinte al Colegiului Redemptorist din America: "Sfânta Biserică Catolică a schimbat ziua de odihnă din sâmbăta în duminică, prima zi a săptămânii. Și nu numai că i-a constrâns pe toți să țină duminica, dar i-a și îndemnat pe toți să muncească în ziua a șaptea sub amenințarea anatemei. Protestanții ... mărturisesc un mare respect pentru Biblie și totuși, prin actul solemn că țin duminica, recunosc puterea Bisericii Catolice. Biblia spune, 'Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințești.' Dar Biserica Catolică spune, 'Nu, păzește prima zi a săptămânii' și iată că întreaga lume civilizată se închină cu respect și ascultare față de porunca sfintei Biserici Catolice."

Trebuie să răspundeți la această provocare! De cine veți asculta? Ascultați următoarele cuvinte spuse de C. F. Thomas, cancelar al Cardinalului Gibbons, ca răspuns la o scrisoare cu privire la schimbarea Sabatului: "Desigur că Biserica Catolică pretinde că schimbarea a făcut-o ea. Iar schimbarea reprezintă un semn al

puterii ei eclesiastice și al autorității în probleme religioase." Astfel, problemele devin clare---Dumnezeu declară că El este adevăratul Dumnezeu. El a dat Sabatul ca un sigiliu al autorității Sale de Creator a toate. Păstrând Sabatul, Îi recunoaștem autoritatea de adevărat Dumnezeu. Dar Biserica catolică se înfățișează și zice într-adevăr, "Nu, nu țineți Sabatul; țineți prima zi a săptămânii. Noi am schimbat-o și această schimbare este un semn al puterii noastre de a trece peste Legea și autoritatea lui Dumnezeu."

Deci, semnul fiarei reprezintă duminica contrafăcută prin care puterea fiarei încearcă să fie recunoscută ca o autoritate mai mare decât Însuși Creatorul. Semnul sau sigiliul autorității lui Dumnezeu (Sabatul) este înlocuit de instituția papală a semnului substituit (duminica) pe care o pretinde ca o autoritate. O, dacă lumea ar putea să vadă problema extraordinară care ne stă în față azi! Cui îi vom acorda ascultare--lui Dumnezeu sau fiarei? Când vom înțelege problema, va trebui să luăm o decizie mare fie să păzim Sabatul adevărat și să recunoaștem autoritatea lui Dumnezeu sau să ținem falsul sabat și să recunoaștem pretențiile Bisericii catolice. În cele din urmă, va trebui să primim sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei. Există doar două grupe--Dumnezeu și balaurul, adevărul și minciuna, Biblia și tradiția..

O carte publicată în 1956 intitulată The Faith of Millions -- Credința unor milioane care se găsește de obicei în librăriile catolice ca un manual de religie catolică conține următoarea declarație interesantă la pagina 473: "Dar întrucât sâmbăta, nu duminica, este amintită în Biblie, nu este curios că ne-catolicii care mărturisesc că își trag religia direct din Biblie și nu din biserică, păzesc duminica în loc de sâmbăta? Da, desigur, este o inconsecvență, dar această schimbare s-a făcut cu cincisprezece secole înainte ca să se nască protestantismul și pe atunci, se păstra universal acest obicei. Au continuat obiceiul, deși se bazează pe autoritatea Bisericii Catolice și nu pe vreun text anume din Biblie. Această păstrare rămâne ca o aducere aminte a bisericii 'mame' din care s-au rupt sectele ne-catolice---asemenea unui băiețel care fuge de acasă, dar în buzunar mai are poza mamei sau o buclă din părul ei."

Cu mult timp în urmă cardinalul Gibbons a rezumat problema cu care va fi confruntat fiecare om cu privire la problema Sabatului: "Rațiunea și bunul simț cer acceptarea uneia sau celeilalte din aceste alternative: fie protestantismul și sfințirea sâmbetei sau catolicismul și sfințirea duminicii. Compromisul este imposibil." Catholic Mirror, 23 Decembrie, 1893.

Protestanții sunt de acord

Poate că vă întrebați ce cred bisericile protestante de aceste lucruri pe care le tratăm acum. Vor declara singure. Iată câteva recunoașteri sincere ale acestor biserici cu privire la problema Sabatului. Toate declarațiile sunt luate de la purtătorii de cuvânt cu cea mai mare autoritate. Iată un citat de la Dr. Edward T. Hiscox, autorul Manualului baptist: "A existat și există o poruncă de a sfinți ziua de Sabat, dar acea zi de Sabat nu era duminica. Trebuie totuși să spunem cu ceva pretenții de triumf că Sabatul a fost transferat din ziua a șaptea la prima zi a săptămânii. ... Unde am putea găsi raportată o astfel de trecere? Nu în Noul Testament--absolut nu! ... Desigur, știu destul de bine că duminica a ajuns să fie folosită la începutul istoriei creștine ca o zi religioasă, așa cum aflăm de la părinții creștini și din alte surse. Dar ce păcat că vine cu semnul păgânismului, și botezată după numele zeului soare (Sunday -- duminica), când a fost adoptată și autorizată de apostazia papală și dată ca moștenire sfântă protestantismului!" (Dintr-o lucrare citită înaintea conferinței slujbașilor din New York ținută pe 13 nov. 1893). Acest mare conducător baptist condensează în câteva propoziții tot ceea ce s-a spus în paginile acestei cărți.

Revista presbiteriană Christian at Work a declarat următoarele: "Unii au încercat să clădească păstrarea duminicii pe porunca apostolică, în timp ce apostolii n-au nicio poruncă de acest fel. ... Adevărul este, de îndată ce apelăm la litera scripta (scrierea literală) a Bibliei, sabaterienii au cele mai bune argumente." Ediția 19 aprilie, 1883. Compendiumul teologic metodist declară: "Este adevărat că nu există nicio poruncă expresă pentru botezarea copiilor mici ... și nici pentru sfințirea primei zile a săptămânii."

Dr. W. R. Dale (congregaționalist) în The Ten Commandments, pp. 106, 107, declară: "Este destul de clar că oricât de rigid sau devotat am petrece duminica, nu păzim Sabatul. Sabatul s-a întemeiat pe o anume poruncă divină. Nu putem da o astfel de poruncă pentru păstrarea duminicii. ... Nu există nici măcar un rând în Noul Testament care să sugereze că am avea vreo vină dacă am călca presupuse sfințenie a duminicii."

Poziția luterană, așa cum este descoperită în Augsburg Confession of Faith --- Declarația de credință de la Augsburg, declară: "Păstrarea zilei Domnului (duminica) nu se întemeiază pe nicio poruncă de la Dumnezeu, ci pe autoritatea bisericii." Purtătorul de cuvânt al Bisericii Episcopaliene Neander scrie în History of the Christian Religion and Church --- Istoria Religiei și Bisericii creștine, p. 186: "Sărbătoarea duminicii, asemenea tuturor celorlalte sărbători, a fost întotdeauna o poruncă omenească și a fost departe de intenția apostolilor ca să stabilească vreo poruncă divină în această privință, departe de ei și de prima biserică apostolică de a transfera legile Sabatului la duminică."

În Ten Rules For Living --- Zece Reguli de viață, de Clovis G. Chappell, citim: "Ar trebui să ne aducem aminte că Sabatul este darul lui Dumnezeu pentru om. Desigur că ne dăm seama că Sabatul nostru nu este același cu cel păstrat de evrei. Al lor era ziua a șaptea a săptămânii, în timp ce al nostru este prima. Motivul pentru care păstrăm prima zi în locul celei de a șaptea nu se întemeiază pe nicio poruncă decisivă. În zadar puteți cerceta Scripturile ca să găsiți autoritatea care a schimbat ziua a șaptea în prima. Primii creștini au început să se închine în prima zi a săptămânii deoarece Isus a înviat din morți în acea zi. Treptat, această zi de închinare a fost făcută și o zi de odihnă, o sărbătoare legală. Lucrul acesta s-a întâmplat în anul 321. Prin urmare, Sabatul nostru creștin nu este un subiect de poruncă expresă." Pagina 61.

Semnul întărit

Am putea oferi zeci de declarații din alte surse denominaționale, dar spațiul nu ne permite. Care este răspunsul dvs. la aceste lucruri? Este limpede că am văzut cum Dumnezeu a prezis ridicarea unei puteri care va încerca să schimbe Sabatul; istoria raportează că puterea a încercat schimbarea; puterea însăși recunoaște că a încercat să-l schimbe, iar protestanții mărturisesc că schimbarea s-a făcut. Câți vor lua poziție de partea adevărului Bibliei?

Lumea se apropie cu rapiditate de timpul când Sabatul lui Dumnezeu va deveni marele test al ascultării. Pretențiile lui vor fi așezate în fața tuturor locuitorilor pământului. Atunci, când criza se va descoperi, oamenii vor primi fie sigiliul lui Dumnezeu, fie semnul fiarei. Cartea Apocalipsei descrie ultimul decret al guvernelor acestui pământ care vor căuta să instaureze semnul asupra întregii lumi. "Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte." Apocalipsa 13:16.

Evident că nimeni nu are semnul până ce nu va fi dat prin acest act legislativ dat de guvernele pământești. Atunci, adevăratul Sabat și cel contrafăcut (duminica) se vor descoperi astfel că nimeni nu va putea să se eschiveze de la a lua o decizie--o decizie să țină Sabatul adevărat cu mintea și mâna sau să se supună sabatului contrafăcut al papalității. În capitolul următor, veți afla identitatea națiunii care va influența lumea să primească sabatul contrafăcut și care va căuta să impună semnul credincioșiei față de papalitate.

IV. STATELE UNITE ÎN PROFEȚIE

Oricine ar trebui să fie mândru că este american. Desigur că nu e niciun loc pe pământ unde să te bucuri atât de deplin de libertate ca în Statele Unite. V-ați întrebat vreodată de ce este așa? Există un motiv pentru care democrația s-a ridicat în această emisferă. Nu e o pură întâmplare că America reprezintă capitala libertății lumii. De fapt, puterea fiarei din Apocalipsa 13 a fost mult implicată în ridicarea Americii.

Poate că vă întrebați, "Cum s-ar putea ca puterea papală să aibă vreo răspundere în Statele Unite ale Americii?" Din pricina persecuțiilor puterii fiarei în Europa, au ajuns să ia ființă Statele Unite. Părinții peregrini, ca să scape de persecuția papalității, au fugit în Lumea Nouă a Americii unde și-au putut urma conștiința și s-au închinat cum au vrut.

Haideți să urmărim acum tabloul de pe paginile profeției Cuvântului lui Dumnezeu. Primele zece versete din Apocalipsa 13 descriu papalitatea în ridicarea ei la putere. Am studiat deja această profeție în amănunt. Versetul 10 se încheie cu descrierea luării captiv al Papei în 1798: "Cine duce pe alții în robie, va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților." Apoi imediat Ioan a văzut o a doua fiară în vedenie, pe care a descris-o în următorul verset. "Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur."

Apocalipsa 13:11. Să fim foarte atenți în identificarea acestei celei de-a doua fiare. Există câteva puncte care vor descoperi identitatea acestei puteri.

Mai întâi, se vede "ridicându-se" pe când prima fiară și-a primit rana de moarte. Întrucât prima fiară (papalitatea) și-a primit rana în 1798 când generalul Berthier l-a luat prizonier pe Papă, ar trebui s-o căutăm pe cea de-a doua fiară cum se ridică pe la acel timp. Asta înseamnă că în jurul anului 1798 se va ridica în lume această putere. În al doilea rând, această a doua fiară se va ridica "din pământ". Este o deosebire între ea și prima, care s-a ridicat din apă. Descoperim în Apocalipsa 17:15 că apa simbolizează popoare sau națiuni. Cea de-a doua fiară, care iese din pământ, trebuie să descrie o națiune care se ridică într-o anumite parte a lumii unde nu au fost mai înainte civilizații sau mulțimi de oameni. Lipsa apei reprezintă o lipsă de oameni.

În al treilea rând, această națiune avea două coarne ca un miel și nu avea nicio coroană pe ele, cum avea prima fiară. A apărut pașnic, asemenea unui miel, iar lipsa coroanelor descoperă că nu o conduceau niciun fel de regi. Nu era o monarhie și nici o dictatură. Totul în legătură cu această fiară ne indică o democrație pașnică.

Cea de-a doua fiară identificată

Acum suntem gata să identificăm această a doua fiară. Nu încapă nicio îndoială cu privire la identitatea ei. Există o singură națiune în istorie care corespunde descrierii. Statele Unite ale Americii sunt singura națiune care "s-a ridicat" la putere în 1798, când prima fiară și-a primit rana de moarte. Constituția s-a votat în 1787, iar Carta Drepturilor Omului s-a adoptat în 1791. De asemenea, în 1798 America a fost recunoscută prima dată ca o putere mondială. Istoricii raportează că a fost ceva minunat și providențial cu privire la ridicarea acestei țări.

Ca o împlinire exactă a profeției, această națiune s-a ridicat în Lumea Nouă, unde nu mai existaseră alte civilizații. S-a ridicat pașnic, democratic și s-a întemeiat pe cele două mari principii ale protestantismului și republicanismului. Biserica și statul trebuia să rămână separate. Strămoșii noștri văzuseră destule rele făcute de o guvernare bisericească/stat.

Să citim o declarație făcută de John Wesley, un cercetător extraordinar al Bibliei și întemeietorul Bisericii Metodiste. Scriind în 1754 în cartea sa *New Testament with Explanatory Notes* --- Noul Testament cu note explicative după ce a aplicat prima fiară din Apocalipsa 13 la papalitate, el a declarat, "O altă ... fiară ... Dar nu s-a ridicat încă, deși nu poate fi departe, căci se va arăta la sfârșitul celor patruzeci și două de luni ai primei fiare." pagina 427. Remarcați vă rog că Wesley căuta o națiune care să se ridice în foarte scurt timp și care să corespundă descrierii profeției. Doar Statele Unite puteau să-i împlinească așteptările.

Ar fi bine dacă ne-am putea opri aici în studiul nostru, dar n-am fi fideli Scripturii dacă n-am citi restul profeției. Versetele 11 și 12 continuă: "o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată." Cu alte cuvinte, va veni timpul când Statele Unite își vor schimba tonul pașnic și democrat. Sub influența cuiva, va începe să silească lumea să se închine, "a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei." Apocalipsa 13:14-17.

O națiune vorbește prin legile ei. S-ar putea să ne pară incredibil când citim aceste lucruri astăzi că Statele Unite vor ajunge vreodată să dea legi religioase și să încerce să-i silească pe oameni să se închine într-un anumit fel, dar profeția n-a greșit niciodată. Ele vor face un chip papalității sau vor dezvolta un sistem care să se asemene acelei puteri. Biserica și statul se vor uni într-atât încât să emită legi religioase și astfel se vor asemăna mult sistemului papal.

Conform profeției, America va întări în cele din urmă semnul fiarei. Ce vrea să zică asta? Ce reprezintă semnul? Întemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu, am arătat că el este sabatul contrafăcut înființat de puterea

fiarei. Păzirea duminicii în locul Sabatului Bibliei este considerată ca un semn de credințioșie față de Biserica Catolică de către proprii ei preoți și conducători. Atunci, vor căuta Statele Unite să impună păzirea duminicii? Așa este prezis și este exact ceea ce se conturează chiar acum în politica americană.

Indiferent de cât de mult am prefera să credem altfel, țara noastră iubită (St. Unite) își va folosi influența pentru a constrânge păzirea duminicii. S-au pus deja temeliile. Chiar acum, majoritatea statelor au astfel de legi duminicale în registre. În unele locuri, aceste legi religioase le-au creat greutăți economice celor ce țin sâmbăta. Câteva orașe mari au fost îndemnate să-i boicoteze pe aceia care refuză să țină duminica. Profeția din Apocalipsa 13:17 ne arată că se vor aplica sancțiuni economice "și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta."

Legea duminicală la nivel național este aproape

Curtea Supremă Statelor Unite a decis că legile duminicale nu sunt neconstituționale sau discriminatorii. Asta deschide calea tuturor legilor statale prezente, contradictorii și confuze să fie înlocuite de o lege națională care să impună duminica în toată America. Având în vedere pașii mari care se fac către un control federal al libertăților, acest pas de a fixa ziua de închinare nu va părea atât de drastic când va avea loc.

Rețineți bine asta: Aceste evenimente sunt deja la orizont. Cei care refuză să accepte falsa zi de închinare vor fi confrunțați cu amenzi, boicotare, închisoare și în cele din urmă amenințarea cu moartea. Când chestiunea Sabatului va ajunge astfel o problemă națională, oamenii vor fi siliți să accepte o tabără sau alta. Fiecare om va fi confruntat cu o decizie. Semnul fiarei va fi așezat atunci pe toți cei care aleg să nu asculte de porunca lui Dumnezeu de a ține ziua sfântă a Sabatului. Acceptând semnul de credințioșie față de papă (duminica), ei resping semnul pe care Dumnezeu îl consideră semnul autorității Sale -- Sabatul zilei a șaptea.

Decizia

Pe bună dreptate s-ar putea să vă puneți întrebarea, "Ce legătură au toate acestea cu mine?" Este o întrebare foarte bună, iar răspunsul este și mai important. Soarta dvs. veșnică atârână de decizia dvs. de acum. Nu puteți să evitați implicațiile acestei descoperiri cu privire la ascultarea de porunca Sabatului. Nu se mai pune problema dacă te deranjează sau nu. Avem de a face cu Legea Celor Zece Porunci care a fost scrisă de Însuși Dumnezeu. Să calci una din aceste porunci înseamnă să comiți păcat și niciun păcătos cu voia nu va fi mântuit. Păstrarea Sabatului zilei a șaptea devine testul de credințioșie și iubire față de Dumnezeu. "Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!" Iacov 4:17.

Cu rapiditate, lumea se unește sub două stindarde. Timpul se scurge cu repeziciune. Marea controversă intră în ultimul stadiu. În timp ce ecumenismul atrage de partea lui o grupă mare de denominațiuni într-o tabără liberală, bazată în mare măsură pe neascultarea de Sabatul zilei celei sfinte a lui Dumnezeu, alt grup se remarcă drept cei care "păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Apocalipsa 14:12. Pe când testul devine mai drastic, fiecare om trebuie să aleagă să asculte de Dumnezeu sau de oameni, să urmeze poruncile lui Dumnezeu sau tradiția, să primească sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei. Acum este timpul să te decizi. "Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!" Apocalipsa 22:14.